

Glæde hørte jeg forleden den højtærede Indenrigsminister udtale sig om dette Spørgsmaal paa en Maade, der i det store og hele ganske falder sammen med den Opfattelse, som vi Socialdemokrater har. Ved Fremsettelsen af Lovforslaget om Tilsyn med Arbejde i Fabrikker udtalte den højtærede Indenrigsminister: „Saa længe der er Tale om en Arbejdsgiver, der beskæftiger en Række Arbejdere under visse bestemte Forhold, har det offentlige, som i mange Tilfælde skal bære Følgerne af, at saadanne Arbejdere for tidligt bliver ude af Stand til at fortjene det nødvendige, fordi de arbejder under Forhold, som ødelægger deres Sundhed, en Ret til at gribe ind og sige, at det er ikke det offentlige ligegyldigt, under hvilke Forhold saadanne Arbejdere tvinges til at arbejde.” Jeg takker den højtærede Minister for denne Udtalelse og vil gerne spørge ham, om han i Overensstemmelse dermed agter i denne Samling at fremsætte Forslag om en lovbestemt Arbejdstid for en Række af de Fabrikvirksomheder, som tidligere har været nævnt under dette Spørgsmaals Behandling som værende af den Beskaffenhed, at man der burde gaa til Indførelse af en begrænset Arbejdstid. Jeg tænker i saa Henseende selvfølgelig ikke mindst paa den Svovlsyrefabrik paa Amager, hvor der i Øjeblikket hersker en faglig Strid. Man ved, at de to Direktører, de Herrer Siegmund og Heilbuth, efter at have indkasseret et Udbytte paa 40 pCt. modsætter sig, at der paa denne Fabrik kommer til at herske nogenlunde menneskelige Arbejdsforhold. Det er i den Slags Virksomheder, at jeg mener, Lovgivningsmagten med Rette burde skride ind. Jeg formoder ogsaa, at den højtærede Minister blandt andet har tænkt paa denne Virksomhed, da han fremsatte den Udtalelse, jeg før citerede. Det forekommer mig, at en Udtalelse som den, man hører, at den ene af disse Direktører er kommet med: at det er ganske meningsløst, at Arbejderne skal tillade sig den Luksus at have Spegepølse paa deres Smørrebrød, vidner om et Tankesæt, som jeg ikke tror deles af noget Parti eller Medlem af dette Ting.

Jeg nævner derefter en anden Industri, som er mig nærmere paa Livet i det daglige, nemlig i den By, hvor jeg bor, det er Papirindustrien. Denne Virksomhed drives paa den Maade, at man af Arbejderne kræver, at de skal arbejde i Fabrikken skiftevis den ene Uge om Natten fra Kl. 6 Aften til Kl. 6 Morgen og den følgende Uge om Dagen fra Kl. 6 Morgen til Kl. 6 Aften uden nogensomhelst Frihed eller Ret til at forlade Arbejdsstedet for at gaa hjem,

selv om de bor ret nær ved Fabrikken; de skal opholde sig i Fabrikken og gøre deres Gerning i samfulde 12 Timer, den ene Uge om Natten, den anden Uge om Dagen. Samtidig med, at der stilles saadanne Krav til Arbejderne, at de sætter deres Helbred over Styr, gav denne Industri, f. Eks. for det sidst aflagte Regnskabs Vedkommende, forlods til Aktionærerne 14 pCt., hvilket sidste Aar udgjorde ca. 800,000 Kr. Og dernæst har Forholdet, saa vidt jeg har forstaaet, været det, at Fabrikernes Ledelse har ønsket at udvide Virksomheden og oprette nye Fabrikker eller udvide de alt bestaaende, idet de vilde anvende en Del af det store Overskud dertil. Men saa kom der en Aktionærgruppe og sagde: Det vil vi ikke have, vi vil have Friaktier, og de formaaede at sætte deres Villie igennem og skaffede sig Friaktier til et lige saa stort Beløb som Aktieudbyttet, nemlig andre 800,000 Kr. Jeg behøver ikke nærmere at udvikle dette; det har saa ofte været fremdraget her i Tinget, at denne Industrivirksomhed betaler sine Arbejdere en meget ringe Løn for et sundhedsnedbrydende og i mange Henseender for den menneskelige Konstitution ødelæggende Arbejde samtidig med, at der udbetales en stor Tantième til Bestyrelsen, til Folk, der mig bekendt ikke har noget som helst med Fabrikkerne og den hele Industri-Virksomhed at gøre udover, at de en Gang imellem prenter deres Navn i en Protokol; de faar 10 à 12,000 Kr. aarlig for at sidde i Bestyrelsen. Ogsaa her, synes jeg, har vi en Erhvervsgren, hvor man fra Lovgivningsmagts Side skylder at hjælpe denne store Gruppe af Arbejdere, fordi der ikke fra den private Kapitalmagts Side vises tilbørligt Hensyn, saa at Lovgivningsmagten burde indføre en begrænset Arbejdstid. Ogsaa netop derfor hilser jeg med Glæde den af mig før citerede Udtalelse, som den højtærede Indenrigsminister fremsatte ved Forelæggelsen af Lovforslaget om Tilsyn med Arbejde i Fabrikker. Jeg vil bede den højtærede Indenrigsminister om under Behandlingen af dette Lovforslag at medvirke til at faa netop det Spørgsmaal frem, som jeg her har gjort mig til Talsmand for. Jeg har i Dag villet nævne et Par Erhvervsgrene, overfor hvilke man burde gaa til Lovgivningsforanstaltninger. Der er en hel Række andre, men jeg skal ikke trætte Tinget med at nævne disse, idet jeg mener, at det hører hjemme under Behandlingen af Lovforslaget om Tilsyn med Arbejde i Fabrikker. Men jeg vil indtrængende lægge de Medlemmer, der faar Sæde i Udvalget angaaende dette Lovforslag, paa Sinde at